ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΜΟΡΕΣΥ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ε μιὰ ἀπ' τὶς μεγάλες θολωτὲς αἴθουσες τοῦ πύργου τοῦ Μιρόλ, ποὺ ἄλλοτε ἦταν ἕνα ἐπιβλητικότατο φρούριο καὶ τώρα ἔχει καταντήσει ἕνα ἐρείπιο γεμάτο ἀπὸ ἀναμνήσεις, καθόταν ἡ ξανθὴ Ἀρλέτα, ἡ ἀδελφὴ τῆς νέας πυργοδέσποινας, καὶ ἄφωνα, μὰ ἑκατοστὴ φορὰ ἴσως, τὸ παραμύθι μὰ τὸ Ζητιάνο τῆς Ἀγάπης.

Ὁ Ἀλαὶν, αὐτὸς ποὺ τὸ διηγόταν, ἦταν ἕνας γέρος ποὺ ἡ ράχη του εἶχε λυγίσει κάτω ἀπὸ τὰ χρόνια, τὰ κέλη του ἔτρεμαν, ἡ φωνή του ἔβγαινε μισόσβυστη κι' ἡ διηγήσεις μου ἐρχόντουσαν θαμπές κι' ἀκαθόριστες ἀπ' τὴν ὀμίχλη τῶν ἐτῶν.

«Ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σοῦ διηγηθῶ ἀπόψε, Ἀρλέτα, ἄρχισε, εἶνε πολὺ παλιά. Τὸ Πάσχα ποὺ θὰ μᾶς ἔρθῃ, κλείνει ἕνας σωστὸς αἰώνας ἀπὸ τότε.

Ὁ πύργος εἶχε μεγάλες χαρὲς ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιατὶ παντρευόταν ἡ Ἠλιόνη ντὲ Μιρόλ, ἡ δευτερότοκη ἀδερφὴ τοῦ ἀλάπτου σου τοῦ μακαρίτη, κι' ἔπαιρνε τὸ μαρκήσιο Ὠντρέκ, τὸ ἄμωμο ἀρχοντόπουλο.

Τὴν ἴδια μέρα τοῦ γάμου, ὕστερ' ἀπ' τὴ γαμήλια τελετή, ἔφτασε στὸν πύργο ἕνας ὡραῖος τροβαδοῦρος, ἕνας τραγουδιστὴς μὲ γλυκειὰ φωνὴ καὶ χτύπησε τὴν πόρτα, ζητώντας φιλοξενία.

Ὁ τροβαδοῦρος αὐτὸς εἶχε τὰ ἴδια χρόνια μὲ σένα, Ἀρλέτα, κι' εἶχε ἀκόμα τὸ ἴδιο πρῶο βλέμμα καὶ τὴν ἴδια ξανθὴ κόμη.... Δὲν κατοικότανε ἀπὸ ἔνδοξη κι' ὀνομαστὴ οἰκογένεια, ἀλλὰ εἶχε κι' αὐτὸς, ὅπως ἐσύ, κόρη μου, τὰ χέρια λευκὰ καὶ τὸ μέτωπο ἀγέροχο.

Ἔπειτα.... Ηὖρε νὰ προχωρήσῃ ὅμως: Ἀλλόμονο, ἀλλόμονο! Ὁ Θεὸς νὰ λυτρωθῇ τὴ βασανισμένη του ψυχή...

Μόλις ὁ ὡραῖος τραγουδιστὴς πέρασε τὸ κατώφλι τοῦ πύργου, μπῆρε τὸ φεῖδι τοῦ πειρασμοῦ μέσ' στὴν καρδιά του καὶ τόλμησε νὰ ρίξῃ βλέμμα ἀδιάντροπο πάνω στὴ νέα νύφη. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τραγουδάῃ μὲ γλυκύτατη φωνή, τὰ μαλλιά της τὰ χρυσά, τὰ μάτια της τὰ αἰθερογάλανα, τὰ χεῖλη της τὰ τριανταφυλλένια.

Ἀλλ' αὐτὴ ποτέ, οὔτε μιὰ φορά, δὲν καταδέχτηκε νὰ γυρίσῃ τὰ βλέμματά της πρὸς αὐτὸν καὶ δὲν τοῦ χάρισε οὔτ' ἕνα αἰλὶ ἀπὸ τὸ στόμα της τὸ ποθητό. Διάταξε μάλιστα καὶ τὸν ρίξανε στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου. Καὶ δὲν τὸν ἔβγαλε ἀπὸ κεῖ, παρὰ ὅταν τῆς ζήτησε γονατιστὸς συγνώμην. Φτωχὲ τραγουδιστή!....

Σὲ λίγες μέρες, μιὰ νύχτα, νύχτα καλοκαιρινή, ἕνα τραγοῦδι θλιβερὸ καὶ μελαγχολικό, ἀκούστηκε μέσα στὸ σκοτάδι, ἕνα τραγοῦδι σταλμένο γιὰ τελευταία φορὰ πρὸς τὴ μαρκησία τὴν περήφανη.

Ἦταν ὁ στερνὸς ἀποχαιρετισμὸς τοῦ τροβαδούρου πρὸς τὴν ἀγαπημένη του καὶ πρὸς τὴ ζωή! Κι' ἀπὰνω ξεψύχησε κι' ἡ τελευταία νότα ἑπάνω στὶς τρεμάμενες χορδὲς τῆς λύρας του. ὁ ὡραῖος τροβαδοῦρος ἄρχισε νὰ τρέχῃ, βγάζοντας παρατεταμένες κραυγὲς γεμάτες ἀπόγνωσι.

Σὲ λίγο ἔφτασε στὴ λίμνη τοῦ Σαμπὸν καὶ τ' ἀσημένια της νερὰ σκέπασαν σὰν σάβανο τὸ παγωμένο του κορμί.

Ἀπὸ τότε ἡ ψυχὴ τοῦ δυστυχισμένου τραγουδιστὴ πλανιέται ἐδῶ κι' ἐκεῖ μονάχη, ἐρημική κι' ἀπαρηγόρητη, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ πουθενὰ ἡσυχία....

Τὴ νύχτα τοῦ Λη-Γιόννη, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὰ νερὰ τῆς λίμνης ξαφνικὰ ἀναταράσσονται, φαίνονται κάτι ἀλλόκοτες λάμψεις κι' ἕνα φάντασμα γλυστρᾶ στὴν ἐπιφάνειά της, τραγουδώντας πόνημα κι' ἀπελπισμένα. Εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ ὡραίου τροβαδούρου ποὺ πέθανε ἀπὸ ἀγάπη καὶ ποὺ πλανιέται ἀκόμα ἀπαρηγόρητη.

—Τί θέλει, τί γυρεύει;... ρώτησε ἡ Ἀρλέτα μ' ἀγωνία.

—Κανένας, παιδί μου, δὲν τὸ ξέρει αὐτό.

Αὐτὰ εἶτε ὁ γέρος κι' ἔπεσε σὲ σιωπή, χωρὶς νὰ μιλήσῃ πειά. Ἡ Ἀρλέτα σώπασε κι' αὐτή. Σκεφτότανε τώρα τὸν ἄτυχο τραγουδιστή, ποὺ κι' ἀγαπήσει κάποτε μιὰ πρόγονό της καὶ ποὺ χάθηκε ἀπὸ ἔρωτα γι' αὐτή....

* * *

Ἀπὸ κάμποσες μέρες τώρα ἡ ξανθὴ Ἀρλέτα φαίνεται σὰν ξεχασμένη καὶ δὲν προσέχει γύρω της καθόλου, σὰν νὰ βρίσκεται σ' ἄλλον κόσμο μακρυά...

Κι' ἀληθινά, ὁ νοῦς της εἶνε φευγάτος, φτερουγίζει γύρω ἀπ' τὸν γλυκὸ καὶ μελαγχολικὸ τροβαδοῦρο, ζῇ μὲ τὴ σκέψη του καὶ τὴν ἀνάμνησί του.

Μέσα στὸ λαμπρὸ φῶς τοῦ μεσημεριοῦ, κάτω ἀπ' τὸν καυστικὸ ἥλιο τοῦ καλοκαιριοῦ τὸν βλέπει νὰ παρουσιάζεται μπροστά του μ' ὅλη τὴν ὀμορφιά. Μιὰ ἀναλαμπὴ ἀγάπης φέγγει μέσ' στὰ μάτια του, ἕνα γλυκὸ χαμόγελο μισανοίγει τὰ χεῖλη του, ἕνα τραγοῦδι εὐφρόσυνο φτερόνει τὶς χορδὲς τῆς λύρας του.

Ὅταν ἡ ὁλόμαυρη νύχτα χύνει παντοῦ τὸ σκοτάδι της, ὅταν φυσᾶει ὁ παγωμένος ἀέρας τοῦ μεσανυχτοῦ, ὅταν ἡ φύσι ξεψυχάει κάτω ἀπ' τ' ἀγκαλιάσματα τοῦ ἄγριου χειμῶνα, τότε μὲ μιᾶς ἡ φωτεινὴ ὀπτασία ἐξαφανίζεται καὶ γίνεται ἕνα φάντασμα ἀνέρου....

Κι' ὅλο παράξενα σχήματα περνοῦν μπροστὰ στὰ μάτια τῆς Ἀρλέτας, σχήματα ποὺ τὴ ρίχνουν πότε σ' ἔκστασι βαθειὰ καὶ πότε σὲ σιωπόνια ἀμέτρητη....

* * *

Κοντεύουν μεσάνυχτα...

Τώρα εἶν' ἡ ὥρα ποὺ ἡ ψυχὲς βγαίνουν ἀπ' τὶς σκοτεινές των κατοικίες καὶ περιπλανιοῦνται στὰ μέρη ὅπου ἀγαπήσαν καὶ τονέσαν ὅταν ἦσαν ζωντανές.

Τὰ βουνὰ ὑψώνονται ὁλόγυρα σιωπηρὰ καὶ πανύψηλα, δίκια μ' ἀτελήτικα σύννεφα κρεμασμένα ἀπ' τὸν οὐρανό, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἡ λίμνη κοιμᾶται σιωπηλὴ κι' ἀσάλευτη. Ἔξαφνα, στὸ δωδέκατο χτύπο τοῦ ρολογιοῦ, τὰ νερά της ἀρχίζουν νὰ φρίσσουν, λάμψεις μυστηριώδεις ξεπετιοῦνται, μιὰ ἀντάρα ἁπλώνεται σὰν πέπλος ἀπὸ πάνω κι' ἕνα τραγοῦδι ἀκούγεται, γεμάτο ἀπὸ ἄπειρη μελαγχολία.

Μιὰ ἀνθρωπινὴ μορφὴ δ αγράφεται, ἀκαθόριστη στὴν ἀρχή, καθαρώτερη ὑστερότερα, καὶ στὸ τέλος φανερώνεται ὁ χαμένος τροβαδοῦρος μὲ μιὰ θανάσιμη ὀχρότητα στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ καὶ μὲ μιὰ ὑπέροχη ὀμορφιά.

Ἡ Ἀρλέτα, χαμένη μέσα σὲ μιὰ κοιλότητα, στὴν ἄκρη τῆς λίμνης, τὸν κυττάζει καὶ τρέμει σύγκορμη.

Τὸ φάντασμα τότε προχωρεῖ πρὸς αὐτὴ καὶ τῆς ψιθυρίζει:

—Ὦ, κόρη τῆς γῆς, μὴ φεύγεις... Στάσου, μὴ φοβᾶσαι... Εἶμαι ὁ Ζητιάνος τῆς Ἀγάπης κι' εἶμαι καταδικασμένος νὰ πλανιέμαι μόνος καὶ δυστυχισμένος, ὥς ποὺ νὰ βρεθῇ μιὰ παρθένα ποὺ νὰ δεχτῇ νὰ μ' ἀκολουθήσῃ ὥς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου, νὰ γίνῃ ἀγαπητική μου παντοτεινά.... Ἁμάρτησα καὶ τώρα τιμωροῦμαι γιὰ τὴν ἁμαρτία μου... Ἀγάπησα καὶ περιμένω νὰ μ' ἀγαπήσουνε καὶ μένα.... Δὲν θὰ βρεθῇ ποτὲ κομμιὰ ποὺ νὰ θελήσῃ νύφη μαζύ μου;.... Ὦ, ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω....

Τὸ φάντασμα βρίσκεται τώρα κοντά της.

Ἡ Ἀρλέτα δὲν ὀπισθοχωρεῖ, ἀλλὰ κάθεται σιγκινημένη κι' ἀκούει τὰ λόγια τοῦ τροβαδούρου.

Τόσον καιρὸ περιμένω..... ἐξακολουθεῖ αὐτός. Τὰ χεῖλη σου μοῦνα τόσο γλυκά, θὰ καταδεχτοῦν νὰ ψιθυρίσουν λόγια ἀγάπης καὶ συγνώμης, θὰ δώσουν τάχα ἕνα τέλος στὰ βάσανά μου καὶ θὰ μὲ λυτρώσουνε γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν τιμωρία μου; Θὰ μὲ λυτρωθῆς, ὡραία μου κοπέλλα;...

Ἕνα δάκρυ λάμπει στὰ μάτια τῆς κόρης.

—Καϋμένε τραγουδιστή! ψιθυρίζει μὲ σιωπόνια.

—Ἀρλέτα, σὲ γνωρίζω καλὰ καὶ σὲ λατρεύω. Εἶσαι ἡ καλή μοῖρα, ἡ ἀφέντισσα τοῦ πύργου, ἡ προσκάτισσα τοῦ τόπου, αὐτὴ ποὺ μ' ἕνα βλέμμα της ἡμερώνει τὸ σκληρὸ πυργοδεσπότη.... Εἶσαι τόσο ὄμορφη, ποὺ ἂν συγκριθῇ μαζύ σου στὴν ὀμορφιὰ ἡ Ἠλιόνη, φαίνεται σὰν δαίμονας σωστός.... Ὦ, ἂν ἤξερες πόσο θὰ σ' ἀγαπῶ, γλυκειὰ μανατεφόρα ποὺ μηνᾶς τὸ τέλος τῶν δεινῶν μου, ἀγαπημένη μου ψυχὴ ποὺ μ' ὁδηγεῖς στὴ χώρα τῆς μακαριότητος;.... Λέγε, Ἀρλέτα, θ' ἀποφασίσῃς νὰ σαλαγκιστῆς τὴ δυστυχία μου;....

Ἡ νέα τοῦ ἁπλώνει μὲ περιπάθεια τὰ χέρια καὶ

Ὁ Τροβαδοῦρος τῆς ζήτησε γονατιστὸς συγνώμην...

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΟΥ ΠΑΡΗΤΗΘΗ...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΤΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

Ἕνας βασιλεὺς ποὺ δὲν φοβόταν ποτέ. Οἱ αἱματοβαμένοι γάμοι τοῦ Ἀλφόνσου. Ἡ ἀπάθειά του μπρὸς στὶς ἐυίδες. Ἐνῶ ὁ Φράνκο πετοῦσε πάνω ἀπ' τὸ παλάτι.... Ἡ μεγαλοψυχία τοῦ ἀεροπόρου. Μπρὸς στὸ ταμεῖο ἑνὸς λαϊκοῦ κινηματογράφου. Ἕνας λωποδύτης βάζει χέρι στὸ πορτοφόλι τοῦ Ἀλφόνσου. Βασιλεὺς ἐκ...γενετῆς! Τὸ παιδικὸ πεῖσμα καὶ τὰ μητρικὰ δάκρυα.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ 13ος, ὁ πρὸ ἑβδομάδος ἐξαναγκασθεὶς νὰ παραιτηθῇ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας, διακρίνεται προ πάντων γιὰ τὸν ἀτρόμητο χαρακτῆρα του.

Κανένας κίνδυνος δὲν τὸν ἐτρόμαξε ποτὲ καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη ἔβλεπε πάντοτε νὰ σκάζουν μπροστά του ἡ ὀδίδες ποὺ κάθε τόσο τοῦ ἔρριχναν οἱ ἀναρχικοὶ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ὅταν ὁ Ἀλφόνσος ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μαζὶ μὲ τὴν πριγκήπισσα Ἕνα τοῦ Βάτεμπεργκ, τὴν κατόπιν βασίλισσα Βικτωρία, καθὼς ἡ γαμήλιος πομπὴ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, μερικοὶ ἀναρχικοὶ πέταξαν βόμβες ἐναντίον τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους. Ἡ ἐκρήξεις ποὺ ἐπηρολοῦσαν ἦσαν τρομερές. Πολλοὶ ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τῶν νεονύμφων σκοτώθηκαν καὶ ἀκόμα περισσότεροι τραυματίστηκαν.

Οἱ νεόνυμφοι, ὡς ἐκ θαύματος, δὲν ἔπαθαν τίποτε. Μόνο ποὺ τὰ λευκὰ κι' ἀσημοκέντητα φορέματα τῆς βασίλισσης ἔγιναν κατακόκκινα ἀπ' τὸ αἷμα.

Ὁ Ἀλφόνσος, ἀφοῦ ἔδωκε διαταγὴ νὰ ὁδηγήσουν τὴ μισολιποθυμισμένη βασίλισσα στὸ παλάτι, ἔμεινε ἐκεῖ καὶ ἄρχισε νὰ περιποιεῖται μόνος του τοὺς πληγωμένους, μολονότι οἱ ὑπουργοὶ καὶ οἱ αὐλικοὶ τὸν συνεβούλευαν νὰ φύγῃ ἀμέσως, ἐπειδὴ ἦταν ἐνδεχόμενο νὰ ἐπαναλάβουν οἱ ἀναρχικοὶ τὴν ἀπόπειρά τους.

Ἔμεινε λοιπὸν μεταξὺ τῶν πληγωμένων, ὥς ὅτου καὶ ὁ τελευταῖος μετεφέρθη στὸ νοσοκομεῖο. Κατόπιν, ἀπαθέστατος, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε, ξαναγύρισε πεζὸς στὸ παλάτι, ἐνῶ τὸ πλῆθος τὸν ἐπευφημοῦσε καὶ ζητωκραύγαζε μ' ἐνθουσιασμό....

* * *

Ἐπίσης καὶ πρὸ ὀλίγου ἀκόμα καιροῦ ἐδόθη στὸν Ἀλφόνσο ἡ εὐκαιρία νὰ φανερώσῃ τὸν ἀτρόμητο χαρακτῆρα του. Οἱ ἀχαγνώσται μας θὰ θυμοῦνται τὴν ἀποτυχοῦσα ἐπανάστασι τοῦ Ἀεροδρομίου τῶν Τεσσάρων Ἀνέμων, ὁπότε ὁ περίφημος ἀεροπόρος Φράνκο, ἐπιβὰς ἑνὸς ἀεροπλάνου, πέταξε πάνω ἀπ' τὴ Μαδρίτη, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ βομβαρδίσῃ τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως.

Μὰ τὴν ἴδια ὥρα ἔτυχε νὰ παίζουν μερικὰ παιδιὰ κοντὰ στὸ παλάτι κι' ὁ μεγαλόψυχος ἀεροπόρος, ἀπὸ φόβο μήπως σκοτώσῃ κανένα ἀπὸ τ' ἀθῶα αὐτὰ πλάσματα, ἔκανε μερικὲς βόλτες πάνω ἀπ' τὸ παλάτι καὶ κατόπιν ἔφυγε, χωρὶς νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ σκοπό του.

Ὁ Ἀλφόνσος, ἐνῶ ὁ Φράνκο πετοῦσε πάνω ἀπ' τὸ ἀνάκτορό του, βρισκόταν στὴ βιβλιοθήκη του, ὅταν ἔξαφνα ἕνας ὑπασπιστής του, κατατρομαγμένος, ἔτρεξε καὶ τοῦ ἀνήγγειλε τί συνέβαινε.

Τότε ὁ βασιλεύς, χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου τὴν ψυχραιμία του, κύπταξε περιφρονητικὰ τὸν τρομαγμένο ὑπασπιστὴ καὶ, παίρνοντας ἕνα ξευγάρι κάλτσα, ἀνέθηκε στὴν ὑψηλότερη ταράτσα τῶν ἀνακτόρων.

Ἐκεῖ στήλωσε τὰ κάλτσα στὰ μάτια του καὶ, κυττάζοντας τὸ ἀεροπλάνο τοῦ Φράνκο ποὺ πετοῦσε πολὺ χαμηλά, εἶπε χαμογελῶντας:

— Ἄς ἰδοῦμε τώρα πῶς γίνεται μιὰ ἐπανάστασις....

Καὶ ἔμεινε στὴν ταράτσα ὥς τὴν ὥρα ποὺ τὸ ἀεροπλάνο χάθηκε ἀπ' τὸν οὐρανό, μολονότι οἱ αὐλικοί του δὲν ἔπαιναν νὰ τὸν συμβουλεύουν νὰ καταφύγῃ, γιὰ ἀσφάλεια, στὰ ὑπόγεια τοῦ ἀνακτόρου.

* * *

Ὁ Ἀλφόνσος ἀρεσκόταν ὑπερβολικὰ νὰ φοράῃ ἓν' ἀτλὸ κοστοῦμι περιπάτου καὶ νὰ βγαίνῃ ὁλομόναχος κι' ἀγνώριστος στοὺς δρόμους τῆς Μαδρίτης.

Μιὰ μέρα, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς περιπάτους του αὐτοὺς, περνῶντας ἀπὸ ἕνα λαϊκὸ κινηματογράφο, τοῦ ἤρθε ἡ ὄρεξι νὰ μπῇ μέσα, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν παράστασι.

Μὰ μπρὸς στὸ ταμεῖο τοῦ κινηματογράφου συνωστιζόταν πλῆθος κόσμου καὶ ὁ Ἀλφόνσος, γιὰ νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο, ἀναγκάστηκε νὰ περιμένῃ νάρθῃ ἡ σειρά του.

Μέσα ὅμως στὸν κόσμο αὐτὸ ἦταν καὶ κάποιος λωποδύτης, ὁ ὁποῖος, βλέποντας τὸν Ἀλφόνσο ντυμένο καλύτερα ἀπ' τοὺς ἄλλους, τὸν διάλεξε γιὰ «θῦμα» του.

Πράγματι δὲ μὲ ἀρκετὴ ἐπιδεξιότητα κατόρθωσε νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ πορτοφόλι.

Φαντάζεστε λοιπὸν ποιὰ ἦταν ἡ ἔκπληξις τοῦ λωποδύτου, ὅταν, ἀνοίγοντας σὲ λίγο τὸ λάφυρό του, εἶδε ἐπάνω σ' αὐτὸ ἀπὸ χρυσάφι, τὸ στέμμα καὶ τὸ μονόγραμμα τοῦ βασιλέως.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ λοιπὸν καθόλου, τὸ ἔκλεισε μέσα σ' ἕνα δέμα καὶ τὸ ἔστειλε ταχυδρομικῶς στὸ παλάτι, συνοδεύοντάς το μὲ τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή:

«Μεγαλειότατε,

»Δὲν ξέρω πῶς τὸ πορτοφόλι σας ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς κοινοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὸ ἐπῆρα ἐγώ, ἐξ ἐπαγγελματικῆς συνηθείας, καθὼς συνωστιζόταν μπρὸς στὸ Ταμεῖο κάποιου λαϊκοῦ κινηματογράφου.

»Εἶμαι, βέβαια, λωποδύτης, μὰ εἶμαι συγχρόνως ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ἐφοσιωμένους ὑπηκόους σας. Γι' αὐτὸ θεωρῶ καθῆκόν μου νὰ σᾶς ἐπιστρέψω τὸ πορτοφόλι σας. Κράτησα μόνο τὰ χαρτονομίσματα ποὺ εἶχε μέσα εἰς ἀνάμνησιν.»

Ὁ Ἀλφόνσος, μόλις διάβασε τὸ γράμμα αὐτό, κατάλαβε τί εἶχε συμβεῖ κι' ἔσκασε στὰ γέλια.

* * *

Ὁ Ἀλφόνσος ἦταν βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας ἀπὸ τότε ποὺ βρισκόταν μέσα στὴν.... κοιλιὰ τῆς μητέρας του.

Ἕξη μῆνες δηλαδὴ προτοῦ γεννηθῆ, ὁ πατέρας του πέθανε χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἄλλον διάδοχο. Ἐπειδὴ δὲ ἦταν γνωστὸν πὼς ἡ βασίλισσα ἦταν ἔγκυος, ὁ λαὸς περίμενε μὲ ἀφάνταση ἀνυπομονησία τὴ γέννησί του.

Ἔτσι ὁ Ἀλφόνσος γεννήθηκε βασιλεύς. Ἐννοεῖται, ὅτι μέχρις ὅτου ἐνηλικιωθῆ ἐβασίλευε ἐπ' ὀνόματί του, ἡ βασιλομήτορ, ἡ ὁποία ἦταν ἐξαιρετικὰ αὐστηρὴ στὸ ζήτημα τῆς ἀνατροφῆς του.

Ὁ ἐξαναγκασθεὶς νὰ παραιτηθῆ Βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Ἀλφόνσος 13ος

Κάποτε μάλιστα ποὺ ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἀντιμίλησε στὸ διδάσκαλό του τῆς Γαλλικῆς, ἡ ὁποία τὸ ἔμαθε αὐτό, τὸν ἐτιμώρησε μὲ περιορισμὸ μιᾶς ἡμέρας μέσα στὸ δωμάτιό του.

Ὁ Ἀλφόνσος ἔγινε ἔξω φρενῶν μὲ τὴν τιμωρία του αὐτὴ καί, χτυπῶντας μὲ πεῖσμα τὸ πόδι του στὸ πάτωμα, φώναξε στὴ μητέρα του:

— Ὄχι, κυρία, ἡ τιμωρία σας δὲν θὰ ἐφαρμοσθῆ.... Ἐγὼ εἶμαι βασιλεὺς καὶ ἐγὼ διατάσσω...

Ἡ βασίλισσα, ἔπειτα ἀπ' τὴν ἀπάντησί του αὐτή βρέθηκε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Θὰ ἤθελε βέβαια νὰ διατάξῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς αὐλικοὺς νὰ πάρῃ τὸν μικρὸ ἀναιδῆ καὶ νὰ τὸν κλείσῃ διὰ τῆς βίας στὸ δωμάτιό του. Μά, σύφωνα μὲ τὴν αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία τῆς Ἱσπανικῆς αὐλῆς, ἀταιρορεύόταν ἐπὶ ποινῇ θανάτου, ἔστω καὶ ν' ἀγγίξῃ κανεὶς τὸν βασιλέα.

Ἡ βασιλομήτορ, βλέποντας ὅτι τὸ πεῖσμα τοῦ γιοῦ της θριάμβευε, στενοχωρήθηκε ὑπερβολικὰ καί, γιὰ νὰ μὴ φανῇ ἡ θλίψις της, διέταξε τοὺς αὐλικοὺς ν' ἀτομαρινθοῦν. Σὰν ἔμεινε δὲ μόνη μὲ τὸν βασιλέα, δυὸ δάκρυα κύλησαν ἀπ' τὰ μάτια της.

Ὁ μικρὸς Ἀλφόνσος, μόλις τὰ εἶδε, ἄλλαξε μονομιᾶς. Ἀμέσως ὅλο τὸ παιδικό του πεῖσμα τοῦ πέρασε. Καί, γονατίζοντας μπρὸς στὴ μητέρα του, τῆς ζήτησε, κλαίγοντας κι' αὐτός, συγνώμην....

* * *

Ὁ Ἀλφόνσος ἦταν, ὡς γνωστόν, ὁ 13ος βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα αὐτό. Ὅπως φαίνεται δὲ ἦταν κι' ὁ τελευταῖος.

Νὰ φταίῃ ἄραγε σ' αὐτὸ ὁ ἀριθμὸς 13;

ψιθύρισε ξεψυχισμένα:

— Σ' ἀγαπῶ!...

— Δέχεσαι λοιπὸν νὰ μ' ἀκολουθήσῃς, νἄρθῃς μαζύ μου γιὰ πάντα, νὰ γίνῃς δική μου;...

— Ναί, τοῦ λέει ἐκείνη καὶ τὸ στῆθος της φουσκόνει ἀπὸ ἔρωτα.

— Τότε, ἀγαπημένη μου, μὴ φοβᾶσα τίποτε... Θἄχῃς γιὰ κοῦνια τὴν ἀγκαλιά μου καὶ γιὰ προσκέφαλο τὸ στῆθος μου... Ἔλα! Τὸ φίλημά μου θἄνα τόσο γλυκό, ποὺ θὰ σβύσῃ τὴν πίκρα τοῦ θανάτου....

Ὁ τροβαδοῦρος, λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἀγκάλιασε σφιχτὸ τὴν ὡραία κόρη. Τὰ χείλη του σμίγουν μὲ τὰ δικά της κι' ἡ Ἀρλέτα ἀφίνει γιὰ πάντα τὴ γῆ.

Κι' ἀπὸ τότε, πάνω στὴ λίμνη, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μεσονυχιοῦ, πλαναῦνται δυὸ φαντάσματα λευκά, ἀγκαλιασμένα κι' ἀχώριστα, ὁ τροβαδοῦρος κι' ἡ Ἀρλέτα, σύμβολο τῆς ἀθάνατης Ἀγάπης...

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΜΟΡΕΣΥ